UNGTID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 2 | ABONNEMENT 35 ØRE HALVAARET | 1. Maj 1908 | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 4. Aarg.

Vi Unge!

Vi Unge gaar aldrig tilbage.
Dens Slægt, som vil nævnes med Ungdommens Navn,
dens Vej maa gaa frem, dens Vilje ej svækkes.
Den stadig med tusinde Hindringer trækkes;
det styrker dens Virken, den selv til Gavn.
Men Slægten, som stamper paa Stedet,
staar, hvor de Gamle staar,
selv om den bare har levet
i tyve hastige Aar.

— — —

Vi hører til den Ungdom, som
tit mangler Brød og Hus.
Til daglig maa vi slæbe strengt,
hvis ikke vi da driver om
og knuges ned som Træers Grøn
for Stormens stærke Brus.
Alligevel der glimter klart
her dybest i vort Sind
en Tanke om en større Tid
foruden smaalig Kævl og Nid,
— den skal v i ringe ind.

Thi Tryk og Modgang avler Trods,
og trodsig Ungdom skaber Nyt,
det maa vi aldrig glemme!
Og derfor skal vi hæve højt
til Kampraab Harmens Stemme.
Saa samler vi da al den Kraft
og Evne, som er spredt omkring
i tusind unge Hjærner.
I Viljers Brændpunkt, rettet mod
et klart og sikkert Fremtidsmaal,
den bliver til en samlet Magt,
der sløjfer alle Skanserne,
som alt det Gamle værner
For det er Sagen! Sammenhold,
det skaber Resultater.
Den Mur, som én kan tordne mod,
den staar ej mere, hvor den stod,
hvor mange Kammerater
har mangedobbelt Mod.

— — —

Vi unge gaar aldrig tilbage.
Lad det være Løsenet her i vort Liv,
saa ender vi aldrig i Gammelmands Vaner,
for gammel er den, der svigter de Faner,
hvorunder en Ungdom skal drage
og kæmpe sin Kamp, den ærligste Strid,
for lysere, friere Dage.

Hans Laursen.

***

Arbejdsdagen.

Forskellige Socialøkonomer har — som bekendt — udregnet, hvor lang Arbejdsdagen vilde blive, saafremt alle, som evnede det, deltog i Frembringelsen af Livets Behov.

De er alle enige om, at 3 a 4 Timer daglig var fuldtud tilstrækkeligt.

Naar et saadant Resultat af en videnskabelig Undersøgelse af Samfundsforholdene bliver spredt ud til den arbejdende Klasse (det er nemlig det, vi forstaar ved socialistisk Oplysning), saa skabes der Misfornøjelse.

Og det kan — heldigvis — heller ikke nægtes, at Arbejderne i de senere Aar er blevne mere og mere utilfredse med den Ordning, som for Tiden har Lovhjemmel.

Men denne Ordning er ogsaa ganske barbarisk.

Betragter vi den af Økonomerne fastsatte Arbejdstid som Længden for Normalarbejdsdagen, og det har vi vel Ret til, saa maa vi erkende, at de Arbejdere, der er saa heldige at have Arbejde, maa paatage sig Overarbejde — mindst 6—7 Timer daglig.

De skal jo heller ikke alene frembringe til sig selv, men ogsaa underholde saavel Middel- som Overklassen, endda paa en ret kostbar Maade. Og de skal tillige — direkte eller indirekte — holde de arbejdsløse Kammerater i Live.

Overarbejde, naar der samtidig gaar arbejdsløse i tusindvis, det er at gøre Nar af os.

Og hvilken kolossal Hær udgør ikke de Arbejdsløse?

»Soc.-Dem.« meddelte fornylig, at der alene indenfor nogle Bygningsfag her i København fandtes 4500 Arbejdsløse. Familien iberegnet betød dette Tal ca. 18.000 eksistensløse Mennesker.

Men Arbejdsløsheden er stor indenfor alle Fag, og den findes ogsaa i stor Stil udenfor de organiserede Arbejderes Rækker. Det kan ikke kaldes at overdrive, naar vi multiplicerer dette Tal med 4, og det vil sige, at der findes 72.000 eksistensløse Mennesker her i København.

Stiller vi seks i Rækkerne, beregner en Alen til hver Række, saa bliver det et Tog paa — 1 Mil i Længden.

Hvad vil et saadant Tog ikke sige?

Selv den, der har det nogenlunde godt, maa ved Tanken om denne Elendighed indrømme, at vi har Grund til at kalde Samfundet barbarisk, og at vi baade har Ret og Pligt til at arbejde for en anden Ordning.

Samtidig med at Processionen gaar gennem Gaderne 1. Maj, forbi de stillestaaende Fabrikker, forbi de menneskefyldte Vinduer, saa erindrer vi samtidig dette Tog af eksistensløse, og lad os saa i Bevidsthed om vor Ret og vor Pligt kræve Normalarbejdsdagen indført, ja ikke alene kræve den indført, men selv indføre den — eventuelt ved, at de arbejdende Arbejdere, af hvem hele Produktionslivet i sidste Instans er afhængig, enes om at forlade Værksted og Fabrik, naar den n o r m a l e Arbejdstid er forbi.

Mikkel Christensen.

***

Generalstrejken.

Parlamentarikerne beskylder ofte de revolutionære for, at de ikke tager Hensyn til den økonomiske Samfundsudvikling. Denne Beskyldning rettes ikke mindst mod Tilhængerne af Generalstrejken.

Mod en Del af disse kan Beskyldningen maaske nok siges at være berettiget, nemlig mod dem, hvis Opfattelse om Samfundsforholdene hviler paa en ren idealistisk Verdensopfattelse, og som af den Grund ikke tillægger de materielle Forhold den Betydning, som vi Materialister gør. Men den økonomiske Udvikling fortsæt-

tes, selv om disse Tilhængere ikke kunne erkende den. Forøvrigt kunde Beskyldningen med lige saa stor Grund rettes mod de Socialdemokrater, som drømmer om at forandre Samfundets økonomiske Forhold ad den politisk-parlamentariske, reformerende Vej uden at beregne, at den økonomiske Udvikling antager saadanne Former, at de demokratiske Reformer bliver betydningløse.

Lad os kaste et hastigt Blik paa den økonomiske Udvikling.

Hidtil har Arbejderne haft forholdsvis let ved at vinde Sejr i Klassekampen, Kampen mellem Kapital og Arbejde. Men saaledes vil det ikke vedblive at være; thi der spores en tiltagende Tendens til Had og Intensitet i Kampen. Dertil bidrager særlig to mægtige Faktorer. Ved Kapitalens Koncentrering til Truster vil den sædvanlige Lønstrid blive udvidet og komme til at omfatte store Arbejderskarer. Lad os tage Eksemplet med Sukkertrusten. Før kunde Arbejderne gennemføre en lokal Lønforhøjelse paa hvilken om helst Sukkerfabrik. Efter Trustdannelsen bliver det umuligt. Lad os antage, at man paa en enkelt Fabrik vilde forlange en Lønforhøjele, som ikke var efter Trustens Smag. Arbejderne strejker. Trusten lukker Fabrikken og forøger Produktionen paa de øvrige Fabrikker med den lukkede Fabriks samlede Produktionsmasse.

Paa denne Maade lider Trusten ikke noget Tab paa Grund af formindsket Produktion, og Fabrikkens Lukning betyder ikke noget. Arbejderne kan strejke saa længe de vil.

Vil Arbejderne gennemføre nogen Lønforhøjelse, tvinges de derfor til at lade Strejken omfatte alle Fabrikker, stoppe hele Produktionen; thi først da tilføjer de Trusten et Tab, og et Tab, som vil bringe den til at bøje sig for Arbejdernes Krav.

Ligeledes vil Arbejderne, hvis Trusten vilde foretage en Lønnedsættelse paa en enkelt Fabrik, bringes til at møde dette med økonomisk Kamp, Strejke over hele Linjen.

En lignende Betydning har det, at Kapitalisterne har organsieret sig i Kampforeninger. Kapitalisterne har af Arbejderne lært at indse Solidaritetens og Sammenholdets Betydning for Eksistensen som Klasse, og de har tilegnet sig dette Vaaben, sammensluttet sig i faste, kapitalstærke Organisationer, og naar engang disse bliver lige saa stærke som Arbejdernes, da er Kapitalisterne en farlig Magt. De besidder da ikke alene Solidaritetens Vaaben — som ogsaa er Arbejdernes —, men tillige store Kapitaler. Kapitalisterne vil blive en uhørt stærk Magt, og Styrke giver Mod og Stridslyst. Fra at forsvare sig gaar man meget let over til at angribe.

Disse Kapitalistsammenslutninger vil bevirke, at Konflikterne vokser i Omfang; bliver der Strejke, lock-outer man alle Arbejderne indenfor en Branche. Vi har adskillige Eksempler i denne Henseende, og fornylig har vi set, hvorledes Rhederne har begyndt at organisere sig internationalt for at møde Transportarbejderne i international Kamp.

Altsaa: Baade de kapitalistiske Produktionsforetagenders Koncentrering til Trustdannelser, hvilket er en økonomisk Nødvendighed, og Kapitalisternes Sammenslutninger i Kamporganisationer tilspidser den daglige Klassekamp, Kampen mellem Kapital og Arbejde. Det bevirker, at Konflikterne vokser i Omfang og Voldsomhed. I Stedet for den lille, lokale Konflikt, træder nu en Strejke eller Lock-out, som omfatter hele Industribranchen. Herfra maa man med logisk Ndvendighed fortsætte til Storkonflikten.

Snart vil disse Storkonflikter rejse sig paa saadanne Virksomheder, som har Indflydelse paa hele Samfundets økonomiske Liv. Dersom f. Eks. det internationale Rhederforbund vilde vove en Dyst med Transportarbejderne, vilde en saadan Konflikt faa uhørte Følger. Transporten standser saavel Indførsel som Udførsel. Kullagerne tømmes og Raamaterialerne opbruges. Ved Savnet af Raamaterialierne til Forarbejdning og Kul til Maskindrift vil Produktionen snart ophøre. Arbejderne kastes paa Gaden og Elendigheden vokser i en uhyggelig Grad. Den revolutionære Stemning stiger til et Maksimum og kulminerer i Oprør, dersom Freden ikke sluttes øjeblikkelig.

Det er de Følger, den kapitalistiske Udvikling medfører.

Generalstrejkens Tilhængere overser ikke disse, men den fanatiske Parlamentariker tror at kunne forandre dem ved borgerlige Reformer og ved Valgret.

Det er saaledes snarere Parlamentarikerne end Tilhængerne af Generalstrejken, der ser bort fra den økonomiske Udvikling. Den økonomiske Udvikling kan vi ikke stoppe, ikke for en Dag, ikke for en Time, ikke et Minut. Den gaar sin ustandselige Gang fremad uden Hensyn til smaaborgerlige Drømmerier om social Fred og Valgret. Denne Udvikling lægger nødvendigvis Massekonfliktens Vaaben i Hænderne paa begge de kæmpende Parter, de besiddende og de besiddelsesløse.

Massestrejken paa den ene Side og Masselock-out'en paa den anden Side vil saaledes blive den sædvanlige Form for Klassekamp. Den vil give Arbejderne Øvelse i at bruge dette Vaaben, revolutionere Sindene, forberede Marken for den endelige Opgørelse, og sluttelig vil den Generalstrejke, der har Revolutionen som Endemaal, blive en Følge af den under en Konflikt opstaaede Situation. Generalstrejken vil saaledes fremspringe af den økonomiske Udvikling og de Erfaringer, der indvindes gennem Klassekampen.

Albert Jensen.

***

Fra Fattiggaden.

Den unge Forfatter J. J. Kronstrøm har paa eget Forlag udgivet en lille Digtsamling, som han kalder »Fra Fattiggaden«. At det ikke er en blot og bar Skildring af det Liv, der leves her, men at han selv føler sig midt i Elendigheden, synes følgende korte Digt at vidne om.

Red.

Her i Fattiggaden,
hvor de smalle, graa Facader
staar som mørke Barrikader
paa en nedlagt Kirkegaard —
her er trangt og mørkt . . . der stinker
overalt af Retirader — — —
og her har jeg levet fem trælsomme Aar!

Her i Fattiggaden
drømte jeg min Ungdoms Drømme
tæt ved Rendestenens Strømme
i en skummel Kælderhals.
I en dyndet Kælderhals . . .
Hej, Hjælp! . . Luft . . . Sys . . .
Jeg kvæles her i Skidtet!

J. J. Kronstrøm.

***

Til Afdelingernes Medlemmer.

Paa hver Kongres, vi afholder, samles de Erfaringer, som de forløbne Aar har givet, og disse faar deres Udtryk i de Bestemmelser og Regler for det kommende Aars Arbejde, som Afdelingernes Repræsentanter vedtager paa Kongressen.

Sér vi i denne Forbindelse tilbage paa de forhen afholdte Kongresser, sér vi disse som samlende Forsøg hen mod en Form for Bevægelsen, hvorunder det frie Oplysningsarbejde paa bedste Maade kunde foregaa og opfylde sin store Mission blandt den arbejdende Ungdom.

Den sidste Kongres' Vedtagelser repræsenterer i denne Henseende et virkeligt Fremskridt. Det er som om den Taage, vi hidtil vandrede i, nu fuldstændig er forsvunden. De vedtagne Taktikresolutioner repræsenterer ikke alene de forløbne Aars Erfaringer, men de var bleven en Nødvendighed for vort Arbejde og vor Bevægelse.

Tvivlens og Vankelmodighedens Tid er forbi, vi har ved Resolutionernes Vedtagelse valgt et bestemt Grundprincip, ud fra hvilket vi vil arbejde. Et Princip, der har alle Fordele, og som vil blive let at følge og arbejde under.

Vor Bevægelse er en Kulturbevægelse, den er Arbejderungdommens moderne Højskole.

Derfor maatte vi ogsaa have et moderne Opdragelsesprincip at arbejde efter, og dette har vi nu.

Her er ikke Tale om moderat eller radikalt, her er kun Tale om, at Kongressen har vedtaget det Undervisningsprincip, som alle moderne Pædagoger og det saakaldte politiske Frisind arbejder for at faa indført i den almindelige Skole.

Elevens frie, uafhængige og kritiske Retsstilling overfor Undervisningens Problemer.

De politiske, frisindede Partier vil i deres fremtidige Stilling over for vor Bevægelse afgøre, om de virkelig ejer Frisind over for det Opdragelsesprincip, de selv arbejder for, naar dette ogsaa vender sig mod dem selv og deres Avtoritet blandt den troende Masse.

Ved Resolutionernes Vedtagelse har Afdelingernes Repræsentanter endelig haft Indsigt og Mod til at sætte vor Bevægelse paa den Plads, den tilkommer som Kulturbevægelse. Fri og uafhængig af alle andre Bevægelser, højt hævet over Døgnets smaalige Kævl om Brød og Flæsk.

Vor Bevægelse — det frie Oplysningsarbejde — er som Kirurgens Kniv, der fast og hensynsløst skærer gennem de ydre Lag ind til Sygdommens Aarsag og lægger denne blot for Elevernes Blik og Forstaaelse.

I Erkendelsen heraf vedtog Kongressen Resolutionerne.

Naar der fra forskellige Sider er hævdet, at dette vil skade os i vor Agitation specielt i Provinserne, beror det sikkert paa en Misforstaaelse af vor Agitation og dens Formaal.

I vor Agitation udadtil har vi aldrig kaldt paa dem, der havde sværget til et bestemt Parti; dette bør vi heller ikke gøre i Fremtiden; thi netop disse har været saa ulykkelige at have valgt et bestemt Standpunkt, uden at kende Klassekampens forskellige Facer og Vaaben. Deres Overbevisning hviler paa Tro, og den Troende er ikke modtagelig for Oplysning; men disse er heldigvis ogsaa det lille Mindretal af den arbejdende Ungdom, de er ikke en af hvert Hundrede; den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse er et talende Vidnesbyrd herfor.

Dem, vi skal arbejde iblandt, er dem uden Standpunkter, det enorme Flertal af den arbejdende Ungdom, og det, vi forlanger af dem, er kun en aaben Erkendelse af Trang til Viden og Oplysning om de sociale Spørgsmaal.

Overfor det store upaavirkede Flertal staar vi med vore Uafhængighedsresolutioner som den bedste Borgen for en alsidig og dybtgaaende Oplysning uden Bagtanker og smaalige Formaal, kun dette ene: at dygtiggøre Arbejder-

klassen i dens Kamp for økonomisk Frigørelse. Disse Resolutioner vil saaledes i vore Hænder blive et mægtigt Vaaben i vor Konkurrencekamp med de andre Ungdomsbevægeler, der i partipolitiske Formaal spekulerer i den arbejdende Ungdom.

Naar der siges, at vor Bevægelse er radikal, da er dette sandt; aldrig har nogen Gammelmandstanke præget vor Bevægelse, den er saa radikal som selve Ungdommen, og dette bør den være, hvis den vil leve.

Naar der siges, at vor Bevægelse er revolutionær, da er ogsaa dette sandt, saa vist som sand og dybtgaaende Oplysning er revolutionerende i et Samfund, hvor den overfladiske Logik er hævet til almindelig Moral.

Resolutionernes Vedtagelse har gjort vor Bevægelse til Tidens mest betydningsfulde Oplysningsbevægelse, idet den som Underklasse og Oplysningsbevægelse er den eneste virkelige revolutionære Kulturbevægelse, der findes i Danmark.

Det er en stor Opgave, Kongressen har paalagt os.

Vor Opposition og Kritik bestaar ikke i at opponere og kritisere i de Bevægelser, vi stiller os kritiske overfor; nej, den bestaar i et sagligt og alt omfattende Oplysningsarbejde.

Den store Opgave er at organisere og udføre dette.

I Overbevisningen om, at Afdelingernes Medlemmer føler sig levende interesseret i vor Sag og vil gøre et Stykke Arbejde for denne, har Forbundsledelsen vedtaget at lade Kongresbeslutningerne trykke og omdele til hvert Medlem, saaledes at hver personlig kan sætte sig ind i Sagen og se, hvad der er gældende for Forbundet.

For at sætte Arbejdet i System, vil dernæst i de følgende Numre af „Ny Tid" fremkomme en Række Artikler, omhandlende „det organiserede Oplysningsarbejde", „Opdragelse af Theoretikere og Talere", „Anvisning af Kildeskrifter", „Afdelingernes agitatoriske Arbejde" m. m.

Resultaterne af vor Bevægelse viser sig ikke i Vægt og Tal. Vor Bevægelse er en aandelig Bevægelse, og Resultaterne maa ses i aandelige Maal.

Det Reultat, Forbundet og Afdelingerne maa møde med til næste Kongres, er ikke alene et større Medlemsantal, men meget mere en Stab af unge, dygtige Kræfter, der kan optage Lærergerningen i Fremtiden.

I Haabet om, at hvert Medlem vil føle det som sin Pligt at deltage i Arbejdet, og at Afdelingerne og Forbundet i Samdrægtighed og Enighed kan paabegynde det store Arbejde, der ligger for, sender jeg Medlemmerne min

kammeratlige Hilen!

Chr. Christensen,
p. t. Forbundsformand.

***

Hykleri.

Vi lever i Humanismens Tidsalder.

Det hører til god Tone blandt Overklassen at være „godgørende" — og det er klogt.

Den moderne Udbytter skal være jovial, gemytlig, saa nogenlunde høflig og bære til Skue et Skin af Medfølelse overfor de undertrykte. Han ser, at Arbejderne efterhaanden — ganske langsomt — begynder at forstaa deres Menneskeværd. Han ser den deraf opstaaende Utilfredshed, og han indser det ukloge i at ægge denne Utilfredshed endnu mere ved aabenlyst at behandle Arbejderne med den samme Afsky og Foragt, som tidligere Tiders Aristokrati har kunnet tillade sig.

Kapitalismen skjuler sin Brutalitet i Barmhjærtighedens Klædebon.

Under en demokratisk Maske fremhykler den et Skin af Frisind og arrangerer sine bekendte Humbugsfester i et eller andet „veldædigt" Øjemed.

Et Par „fine" (fremragende Blodsugeres) Navne som Indbydere borger for, at „Velgørenheds" festen byder paa et godt Program, hvor Salon-Bærmen i fuldt Maal kan fejre deres Orgier — i Humanitetens Navn.

Desværre har man gjort den kedelige Erfaring, at Festdeltagernes Interesse er betydelig større for selve Festen end for dennes Formaal. Det store Overskud, som skulde gives til de fattige, udebliver.

Man har derfor indset, at skal man vedblivende feste paa den Konto, maa der ændres lidt ved Programmet.

Og man har faaet en god Idé.

Man lader disse Fester være „folkelige", man lader det brede Lag deltage i dem. Derved giver de et større Udbytte — og bliver mere populære.

„Børnehjælps" dagen er et typisk Bevis paa disse Narrestreger.

Man har opdaget, at der findes en hel Del fattige og forsømte Børn, som skal have Hjælp; og paa Grundlag af dette arrangerer man Aarets største Maskerdeoptog.

Bourgeois-Pbelen glæder sig!

En Smule Forandring er altid oplivende. At faa Vinterens mange Teateraftener afløst af en Friluftskomedie, hvor de oven i Købet selv skal overtage Rollerne, er en original Idé.

De spiller slet ikke daarligt. Det ligger disse Forbryderspirer i Blodet at fremhykle en frasefuld Medlidenhed overfor dem, de bestjæler.

De spiller deres Roller saa godt, at de har faaet hele Offentlighedens Sympati paa deres Side. Den samlede Presse roser i spaltelange Artikler dette Komediespil, hvor den lapsede Sjover og den skabagtige Teaterdukke sjokker Strøget igennem og med Klingbeutelen i Haanden foretager en naragtig Indsamling, som selvfølgelig er aldele betydningsløs, hvor det gælder at hjælpe Tusinder af fattige Børn.

Men den har en anden Betydning.

Ved dette Hykleri forledes nemlig en stor Del af de Arbejdere, der endnu ikke har faaet den fulde Forstaaelse af Klassemodsætningerne, til at tro, at de kan vente sig noget stort af saadanne Foranstaltnngeri. De tror, at Skryderen virkelig mener det ærligt med de fede Floskler, og de bliver derfor ganske ufarlige for Udbyttersystemets Haandhævere. Oprørsaanden er dysset i Søvn ved Hjælp af disse tomme Løfter.

At Overklassens betalte Presse støtter disse Bestræbelser af al Magt, er ikke mere end man kan vente sig, men hvorledes gaar det til, at *Arbejderpressen* ikke paa det skarpeste fordømmer disse Stymperes driven Spot med Fattigdommen, at den ikke gør alt muligt for at forhindre, at disse Snyltere faar Lejlighed til at udføre deres Fordummelsesarbejde med dette Velgørenhedsbavl?

— Arbejder! Lær dog at tænke selv. Lær at indse det umulige i at vente Hjælp af den Slyngel, der kun spekulerer paa at ophobe sig Rigdomme ved Hjælp af din Arbejdskraft og henleve sin Tid i Nydelser og Lediggang, medens du henslæber dit usle Trælleliv bag en eller anden skummel Fabriksmur uden at have anden Fremtidsudsigt end Fattiggaardens Tvangstrøje, naar du ikke længer duer som Udbytningsobjekt.

Forstaa den Haan, der bydes dig af disse Uslinger, der benytter din og din Stands Fornedrelse som Grundlag for en Fest, hvor de fremhykler en lurvet Medlidenhed, skønt de inderst inde gruer ved Tanken om den Dag, da du for Alvor vaagner og *selv* kræver det, de nu paa Skrømt byder dig en Ubetydelighed af.

Giv dette slimede Kryb et Spark — andet fortjener det ikke.

Og hævd dit Menneskeværd.

Alfr. Nielsen.

Vi synger — men ikke for Sangens Skyld!

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Vort Samfund er bygget paa Løgn og Vold!
Vort Liv er en Golgathasvandring!
De raadende har med sig selv Kontrol!
Og vé den, der kræver Forandring.
Ja, vé den Synder, der taler om,
at sligt er slet. — Han skal gøres stum.

Han jages af Løgnens betalte Mænd,
forraades af snobbede Sjæle.
Han fanges og fængsles og — visner hen.
— De tror, de kan Sandheden kvæle.
Men kun den enlige Oprørsaand
kan underkues af Herskerhaand.

Naar Mængden har lært, hvad der ligger bag
ved Kneble- og Straffesystemet,
vil Oproret blive de manges Sag,
og derved vi løser Problemet.
Da bliver Vold ikke tænkeligt,
selv „Pligtens Mænd" maa forandre Pligt.

Thi vi, som har lidt under Løgn og List,
vi neden for Samfundets Stige,
vi rejser os da, og den sidste Rest
af Fortidens Former maa vige.
Vi rejser os imod Løgnens Spind
og ringer Socialismen ind.

Vi stiller vort Krav om en anden Form
for Deling af Samfundets Goder,
og faar vi det ikke, vi løber Storm
mod alle de gamle Metoder.
Og naar det gamle er kastet bort,
vort Samfund først da vil blive vort.

Mikkel Christensen.

Vor Kongres.

Følgende Referat af vor Kongres har „Soc.-Dem." efter Ordre fra „Socialdemokratisk Forbund" nægtet at optage.

Den 16. og 17. April afholdt »Socialistisk Ungdomsforbund« sin 4. Kongres. 11 af Forbundets Afdelinger var repræsenterede ved ialt 36 Delegerede og Repræsentanter, og efter Indbydelse var der kommen tilstede Repræsentanter fra »Tyendeforbundet i Danmark« og »Socialistisk Ungdomsforbund for Sverig«. Tillige var der mødt en Repræsentant fra Ungdomsorganisationen i Ungarn.

Forbundets Formand, Tømrer Jul. Frederiksen, aabnede Kongressen og bød Velkommen. Til Dirigent valgtes Bødker Christensen, Thisted, og Snedker Robert Madsen, København.

Uden nogen nævneværdig Debat vedtoges Forhandlingsprotokollen, Regnskaberne, Beretningen fra Forbundet og Beretningen fra »Ny Tid« enstemmigt.

Efter disse rent administrative Punkters Behandling gik Kongressen over til at diskutere, hvilken Taktik »Socialistisk Ungdomsforbund« i Fremtiden bør følge.

Den Stilling, som »S. U. F.« tidligere har indtaget, var alle klar over, Forbundet maatte forinde.

Vi havde staaet som en ren Oplysningsbevægelse, der i Oplysningens Interesse havde ladet alle de Anskuelser, der gør sig gældende indenfor Ar-

bejderklassen, komme til Orde, saavel ved vore Møder som i vort Blad, for samlet at bekæmpe det kapitalistiske Samfund.

Denne Form for Organisation af den arbejdende Ungdom er dog fra en enkelt Side ikke blevet respekteret, idet der er sket en Splittelse, hvorved de i den politiske Virksomhed særlig interesserede har skilt sig ud og dannet det socialdemokratiske Ungdomsforbund.

Efter en lang og interessant Debat, der førtes paa Grundlag af nogle af Centralafdelingen, København, stillede Resolutioner, hvori der fordredes absolut Uafhængighed af alle politiske Partier, indsendtes der, som Udtryk for de Anskuelser, der fra andre Sider hævdedes, en Resolution af følgende Ordlyd:

»»S. U. F.« søger paa Basis af et socialistisk Oplysningsarbejde at samle den arbejdende Ungdom til et praktisk organisatorisk Arbejde. Socialismen er en retfærdiggørende Idé; Midlerne til at føre denne frem til Sejr maa betragtes som afstukne ved den naturlige Udvikling, Socialdemokratiet og Fagbevægelsen har gennemgaaet; thi saavel den faglige som den politiske Bevægelses Arbejde har været frugtbringende for Arbejderklassen i Kampen for Frigørelse.

Derfor vil »S. U. F.« i sit Oplysningsarbejde til enhver Tid søge at bringe den danske Arbejderungdom Forstaaelse af Fordelen, der er ved klassebevidst at træde ind og arbejde med i saavel den faglige som den politiske Bevægelse.

Vore Bestræbelser skal gaa ud paa at faa dannet Skoler, hvor Arbejderungdommen kan faa en klar og paa videnskabelige Grundsætninger hvilende Overbevisning.«

Denne Resolution, der blev stillet og anbefalet af Søren Hansen, Herfølge, og Vilh. Meldgaard, København, sattes først under Afstemning og blev forkastet med 17 Stemmer mod 6.

Derefter vedtoges med stor Majoritet følgende 5 Resolutioner:

»Vi vil arbejde for, at de forskellige Kampmidler, Arbejderklassen benytter, stilles uafhængige af hverandre, og at Udbredelse af socialistisk Forstaaelse bliver Grundlaget for hele Arbejderklassens Kamp.«

»S. U. F. stiller sig uafhængig af alle Partier, idet vi betragter det som uheldigt, at Oplysning er afhængig af Partiinteresser.

Vi anser den lige og almindelige Valgret som en Reform, der maa komme, men vi betragter ikke Valgretten som noget dueligt Vaaben i Arbejdernes økonomiske Kamp.

Vi vil søge at udbrede Forstaaelse af den Akkordens Aand, som er Parlamentarismens inderste Væsen.

Vi vil virke for, at Arbejderne i Stedet for at aliere sig og løbe efter tvivlsomme Reformer samler hele deres Kraft i den faglige økonomiske Kamp og om det Oplysnings- og Agitationsarbejde, der er nødvendigt for at overtage Produktionen og bygge det nye Samfund.

Vi vil modarbejde alle Former for parlamentarisk Virksomhed, som svækker Arbejdernes Selvstændighed og fremkalder Avtoritetstro.

Vi vil søge at udbrede Forstaaelse af, at Arbejdernes faglige Organisationer i langt højere Grad end hidtil bør lægge Vægt paa Oplysningsarbejdet og den kooperative Bevægelse.

Vi vil agitere for, at Generalstrejken tages op til Drøftelse, og at Arbejdernes faglige Organisationer arbejder med det Formaal for Øje, engang at kunne sætte det borgerlige Samfund Stolen for Døren og gennemføre Revolutionen.«

»S. U. F. erklærer sig for antimilitaristisk.

Den nuværende paa Uretfærdighed grundede Samfundsorden er uløseligt sammenknyttet med Militarismen; derfor vil vi bekæmpe Militarismen i hvilken Form den end fremtræder.

Vi vil bekæmpe Militæret, fordi vi betragter Militæret som det borgerlige Samfunds kraftigste Vaaben mod Arbejderklassen.

Vi vil bekæmpe Militarismens Moral som barbarisk og umenneskelig. Mord er, selv anordnet af Staten, en Forgrydelse mod Livet.

Vi vil bekæmpe Militarismen, fordi den nedbryder det enkelte Individs Selvstændighed og fremkalder Avtoritetstro.

Vi vil bekæmpe Militarismens Bestræbelser for at opelske en patriotisk nationalistisk Tankegang i Ungdommen. Nationalitet og Landegrænser er os ligegyldige.«

»S. U. F. vil i Kampen mod Militarismen benytte sig af de Erfaringer, der er indhøstede her og i Udlandet, og derigennem søge at vælge de bedste og mest praktiske Vaaben.

Vi vil i Fremtiden udgive en Børneliteratur, der paa en for Børn letfattelig Maade viser disse Militarismens Raaheder, og vi mener os berettigede til en saadan Agitation udfra den Kendsgerning, at Overklassen gennem de af den oprettede »Børneforbund« paatvinger Børnene en militaristisk Tankegang og dermed dens Raaheder.

Vi vil drive antimilitaristisk Agitation blandt Arbejderungdommen saavel i som udenfor Hæren ved igennem Pjecer og paa Møder Landet over klart og sagligt at oplyse den om Militarismens Betydning som Værn for den besiddende Klasse.

Vi respekterer det Menneske, der konsekvent hævder sin personlige Anskuelse ved at nægte Militærtjeneste; dog kan vi ikke betragte Militærnægtelse som et virkningsfuldt Middel til Bekæmpelse af Militarismen.

Vi vil i Fremtiden ikke særlig koncentrere vor Agitation om Indkaldelsesdagen i April, men vil ved at fortsætte Agitationen Aaret igennem gøre den saa omfattende og betydningsfuldt som muligt.«

»Udfra den Anskuelse, at enhver Tro paa overnaturlige Væsener og et andet Liv svækker Menneskeslægten i dens Kamp for Frihed og Fremskridt, vil vi søge at bortrydde enhver Forestilling om en personlig Gud eller en overnaturlig Verden.

Vi vil kaste Videnskabens Lys over al gammel Overtro og modarbejde alle Former for religiøs Avtoritetstro.

Vi vil specielt vende os mod Kristendommen, som vi betragter for den af Staten avtoriserede Fordummelseslære, og vi vil ikke forsømme nogen Lejlighed til at kritisere og modbevise Kristendommens Lærdomme.

Vi vil her som overalt bruge Oplysningen som det bedste Vaaben mod forældede Overleveringer.

Vi vil sprede Kendskab til Videnskabens Resultater og til de bærende Strømninger i moderne Tænkning.

Vi vil søge at vække Interesse for Bibelkritikken og Forstaaelse af Kristendomens virkelige Oprindelse.

Vi underkender ikke, at der i den kristne Moral findes enkelte Sandheder, men vi betragter disse Sandheder som almenmenneskelige og ikke som specielt kristelige.

Vi vil arbejde for en almindelig Udmeldelse af Folkekirken, og vi vil støtte alle Bestræbelser, der gaar ud paa at faa Religionsundervisningen bort fra Skolen.«

— Paa Forslag af Centralafdelingen nedsattes derpaa et Litteraturudvalg, hvis Opgave det skal være at udsprede socialistisk Litteratur, Pjecer, agitatoriske Skrifter o. l.

Efter at der i Vedtægterne for Forbundet og »Ny Tid« var foretaget nogle mindre Ændringer, skred man til Valg af Tillidsmænd.

Valgte blev

For Forbundet:

Formand: Arbejdsmand Chr. Christensen, Glostrup.

Næstformand: Toldklarerer Edv. Adelørn, København.

Kasserer: Kusk Jul. Nørregaard.

Sekretær: Frk. Clara Wettergreen, Glostrup.

For »Ny Tid«:

Redaktør: Kontormedhjælper Mikkel Christensen, København.

Forretningsfører: Skotøjsarbejder Alf. Nielsen, København.

Kasserer: Bud Aug. Salomonsen, København.

Ekspeditør: Lagerist Vald. Nielsen, København.

Repræsentanten for det svenske socialistiske Ungdomsforbund, Bror Johnson, Landskrona, takkede for det kammeratlige Samvær og udtalte Ønsket om, at de paa Kongressen tagne Beslutninger vilde føre til et godt Resultat. I Sverig havde man allerede 1903 foretaget den samme Opgørelse, og det havde vist sig at være til Held for den socialistiske Ungdomsbevægelse.

Under Kongressen indløb Telegrammer fra Afdelingerne i Aarhus og Thisted samt fra Ungdomsforbundene i Norge og Sverig.

Telegrammer afsendtes til Tyendeforbundets Kongres i Aarhus og til Norges socialdemokratiske Ungdomsforbund.

Til Slut vedtoges det at afholde næste Kongres 1909.

For »Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark«

Chr. Christensen,
Formand.

RETTELSE.

Ved en Fejltagelse stod der i sidste Nummer af »Ny Tid«, at vi havde modtaget 25 Kr. fra Malernes Fagforening i *Aarhus*. Der skulde have staaet *København*. Undskyld.

„S. U. F."

Formændenes Adresser er:

Kbhvn. Centralafdl.: Edv. Adelørn, Frejasgade 14 4, L.

Kbhvn. Afdl. V: Ch. Christensen, Dannebrogsgade 43 4, V.

Kbhvn. Afdl. C: Victor Nielsen, Baggesensgade 34 3,N.

Helsingør Afdl.: Anth. Larsen, Brøndstræde 27.

Vassingerød Afdl.: Vald. Jensen, Høveltsvang pr. Lillerød.

Glostrup Afdl.: Chr. Christensen, Fabriksvej, Glostrup.

Taastrup Afdl.: Emil Christensen, Mejeriet »Korskilde«, pr. Taastrup.

Roskilde Afdl.: Elna Bjarnholt, Clermontegade Nr. 27.

Herfølge Afdl.: Søren Hansen, Herfølge pr. Køge.

Aarhus Afdl.: Heinr. Hansen, Sjællandsgade 132.

Thisted Afdl.: Axel Jensen, Thorsgade 3.

Socialistisk Ungdomsforbund. Formand: Chr. Christensen, Fabriksvej, Glostrup.

»Ny Tid«s Ekspedition. Forretningsfører: Allr. Nielsen, Blaagaardsgade 16 D, St., N.

»Ny Tid«s Redaktion. Adresse: Blaagaards plads 12 3, v.

Cykler! ✻ **Cykler!**

Vi anbefaler alle at købe Cykler ved Cykle-Kreditselskabet, der er oprettet af Arbejdere og anbefales i Fagforeningerne af Organisationernes Fagblade. 1ste Klasses Herre- og Damecykler. Dansk Fabrikat til meget lave Priser paa Afbetaling. Ingen Udgifter ved Indmeldelser og Kontingent. Selskabets Kontor er i **Rømersgade 25, Stuen,** lige overfor Forsamlingsbygningen. **Aabent hver Aften fra 5—8, Lørdag til 9.**

Ret til Restance under Arbejdsløshed og Sygdom.

A. B. C.

Køb Deres Cycle igennem Arbejdernes Bicycle Club.

Cycler paa Afbetaling til under kontante Priser, **Herre-Maskiner 115 Kr. Dame- 120 Kr.** Henvend Dem paa Clubbens Kontor, Blegdamsvej 26, St. o. g., hver Mandag Aften fra 8—10, eller hver Aften hos Kassereren, **C. Bentzen,** Husumgade 4, 2. S., fra 7—8, eller hos Formanden, Slotsgade 1, 3. S, fra 6½ til 7½ Aften, hvor Indmeldelser modtages og alle øvrige Oplysninger gives.

Udgivet af Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark. — Redaktør: *Mikkel Christensen.*
Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri — Blaagaardsgade 29.